DUCHOVNÉ OZVENY

ročník XIV.
Marec
2011

Mesačník farnosti sv. Martina z Tours
Suchá nad Parnou, Košolná, Zvončín

číslo 3

Pôst

Drahí farníci, o pár dní vstúpime do veľmi silného obdobia v liturgickom roku. Popolcovou stredou začne štyridsaťdňové pôstne obdobie. V tento deň budeme poznačení popolom na znak našej ľudskej pominuteľnosti ale i pokánia, obrátenia.

Pôst už pre starozákonných Židov bol jedným z hlavných pilierov duchovného života. Aj pre nás kresťanov je pôst dôležitým prostriedkom nášho duchovného rastu. Pôst nám pomáha odvrátiť našu pozornosť z vecí tohto sveta a viac sa sústrediť na Boha.

Sám Ježiš, Boží Syn, sa štyridsať dní a štyridsať nocí postil predtým, ako začal verejne ohlasovať príchod Božieho kráľovstva a napĺňať Boží plán spásy. Podobne sa my kresťania štyridsať dní postíme, aby sme sa pripravili na oslavu Ježišovho vykupiteľského utrpenia, smrti a hlavne zmŕtvychvstania. Dobre využívajme, prežívajme tento požehnaný čas a viac pamätajme na nášho Stvoriteľa a Pána, aby sme potom mohli skutočne a naplno precítiť veľkonočnú radosť.

Peter Škultéty

Z minulosti farnosti Suchá nad Parnou

REHOLE V SUCHEJ NAD PARNOU

3. Jezuiti

Kaplnka Návštevy Panny Márie a jezuitská vila

Jezuiti prišli do Ružovej doliny už v roku 1883, kde mali na Trnavských vrchoch vinohrad. V roku 1909 si pri vinohrade kúpili dom – vilu, ktorú využívali na rekreačné účely. Okrem vily mali aj hospodársku budovu.

V čase druhej svetovej vojny, keď sa priblížil front, podľa svedectva domácich v nej bol asi týždeň ubytovaný maršal Rodion Jakovlevič Malinovsky, veliteľ 2. ukrajinského frontu so svojimi vojakmi.

Na Suchú si kardinál Ján Chryzostom Korec spomína takto: „*Suchú nad Parnou som spoznal prvý raz po maturite, keď sme prišli do Trnavy ako mladí jezuitské seminaristi študovať filozofiu. Bolo to v septembri roku 1944... Jezuiti mali v Suchej „vilu“, kam sme chodili raz za týždeň na voľný rekreačný deň. Na túto vilu sme chodili z Trnavy sedem kilometrov pešo až do septembra 1945.*

Medzitým od mája, od skončenia vojny, sme sa tam stretávali s mnohými vojakmi... Dozvedeli sme sa, že ich „politruk“ im zakazoval stretať sa s nami seminaristami...

Moje druhé stretanie so Suchou nad Parnou sa uskutočnilo po roku 1947, keď

som sa vrátil zo štúdia filozofie v Brne a dostal som dispozíciu do Trnavy do redakcie jezuitských časopisov a vydavateľstva. Vtedy sa nasťahoval do budovy v Suchej nad Parnou Ján Popluhár, SJ a P. Vojtech Mikula, SJ, aby obsadením budovy chránili ju pred možným zhabaním. To sa už písal rok 1948 a bolo po februári. Po nejakom čase som sa z Trnavy presťahoval do Suchej i ja. Tam sme študovali, písali pre časopisy a pripravovali na vydanie knihy".

Jezuitská vila okolo roku 1985

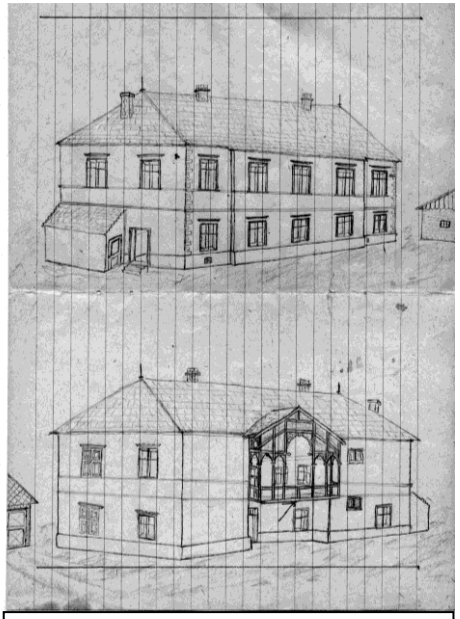
Počas povestnej „barbarskej noci" z 13. na 14. apríla 1950 z Trnavy vyviezli 10 pátrov, 20 školastikov a 15 bratov. Veliteľ likvidačného oddielu ZNB Michal Devečka a veliteľ oddielu ŠtB Olman prišli aj na hospodárstvo jezuitského kláštora v Suchej nad Parnou.

Jezuitská vila, rok 1990

Súpis všetkého majetku v kláštore jezuitov v Trnave a v Suchej nad Parnou si vyžiadal niekoľko týždňov práce, veď len knižnica v kláštore mala asi 4000 kníh.

V rokoch 1950 – 1953 konfiškovaný majetok jezuitov spravoval zriadený Rekreačno – hostiteľský komunálny podnik „Driny" v Trnave. Výpisy zo zakladacej

Nákres jezuitskej vily od Jozefa Kóna

listiny ohľadom plôch, ktoré mali jezuiti sa líšia. Podľa znaleckého posudku ohodnotenia nehnuteľností mali tu 3,40 ha vinohradov. Podľa rozpisu plôch a kultúr pozemkov mali 2,60 ha vinohradov, 10 á vinice s americkým materiálom a 10 á škôlky viničných štepov. Okrem toho podľa spomienok Jána Tomašoviča Komunálny podnik „Driny“ tu choval aj nutrie.

Od jesene 1951 do jesene 1952 sa vo vile konal Kurz pre učiteľky materských škôl. Riaditeľkou školy bola Mária Tomašovičová. Keď v uršulínskom kláštore otvorili Ústav pre TBC, býval vo vile primár ústavu a nakoniec ju využívalo JRD a ŠM, ktorému jezuitskú vilu aj s pozemkami v roku 1958 pridelil štát.

Po roku 1990 budovu aj pozemky vrátili opäť jezuitom, no budova bola v takom stave, že ju nakoniec zbúrali. Na jej mieste je teraz postavený nový dom a Terra Parna tu má vinohrady.

Zdroj:

KOLEKTÍV AUTOROV: Suchá nad Parnou 1251 – 2001, Tripsoft, 2001, s. 154 – 155.

REVÁK, J.: Páter JOZEF PORUBČAN SJ: Život a dielo. Bratislava 2003. In: www.jezuiti.sk

Výpis z pozemkovej knihy

Zakladacia listina „Driny“ Rekreačno – hostiteľský a pestiteľský kombinát okresu trnavského, komunálny podnik v Trnave. In: ŠOKA Trnava.

Foto: Andrej Magula
zo súkromných zbierok

P. Viktor Mišuth, CSsR

Ježiš

Si moja viera
a si i môj svet,
si moja láska,
i voňavý kvet.

Si moje leto,
i prekrásna jar,
si moje šťastie,
i Boží môj dar.

Si môj smiech
i bolesť čo ma trápi,
si i môj hriech,
si správna cesta,
čo k tebe ma vráti.

Si moje svetlo,
ticho i tma,
si moje všetko,
s tebou chcem klesnúť,
s tebou chcem vstať.

Si moja nádej,
ba si i môj žiaľ,
si moja bázeň,
i šťastie čo si mi dal.

Spomienka na našu milovanú sestru Máriu Stanislavu Ernstovú, O.S.U.

Narodila sa v Hlohovci 6. januára 1891 ako druhé z desiatich detí hlboko veriacich katolíckych manželov, Jána Ernsta a manželky Márie, rodenej Košinárovej. Prvé a posledné dieťa zomrelo krátko po narodení, a tak Mária bola najstaršia z ôsmich žijúcich detí.

Vo svojej autobiografii „Cestou všeobecného kňazstva“, ktorú napísala už skoro 70-ročná, s veľkou vďakou spomína na svojich rodičov, ktorí v čestnej chudobe vychovali svojich osmoro žijúcich detí, v úcte, v pravej zbožnosti a pracovitosti, v ošklivosti voči hriechu a v úcte ku všetkému posvätnému, najmä ku kňazstvu. Otec mal dvoch bratov kňazov, z ktorých bol jeden krstným otcom Márie a jej

súrodencov. Matka mala strýka kňaza, a tiež bratranca a ona sa tiež túžila v mladosti zasvätiť Bohu v rehoľnom živote. No poslúchla otca, ktorý si prial, aby sa vydala. Svoju túžbu po zasvätenom živote obetovala Bohu, v čom jej pomohla najmä myšlienka, ktorú počula v kázni: „Lepšia je poslušnosť ako obeta.“ Táto jej poslušnosť otcovi bola požehnaná, lebo štyri z jej dcér sa zasvätili Pánu Bohu: tri sa stali uršulínkami a jedna súkromným sľubom panenstva zostala vo svete, venovala sa skutkom kresťanskej lásky, a tiež doopatrovala svoju matku, ktorá sa dožila požehnaného veku 78 rokov. Dve dievčatá, prvé a posledné, ktoré zomreli ako nemluvniatka posvätené krstom, tiež sa zaradili do Baránkovho sprievodu. Otec zomrel pomerne mladý, 52 ročný. Bol čižmársky majster.

Mária vo svojom životopise priznáva, že túto túžbu po zasvätenom živote ako aj hĺbavú povahu, hudobné nadanie a iné vlastnosti zdedila po svojej matke, ktorej bola aj veľkou oporou pri výchove a starostlivosti o svojich mladších súrodencov. Pán Boh ju osobitne obdaril mnohými darmi a milosťami, o čom sa môžeme dozvedieť viac z jej duchovných zápiskov, z jej životopisu a z „Piesne vďaky Kristovi Veľkňazovi“, ktorú by sme mohli nazvať dejinami jej duše. Všetky tieto spisy písala z poslušnosti k duchovnému otcovi.

Ľudovú školu a meštianku absolvovala s výborným prospechom v rodnom meste v Hlohovci. Rozhodla sa pre učiteľské povolanie, preto nastúpila do učiteľského ústavu uršulínok v Trnave. Tam spoznala svoje rehoľné povolanie a ako 17-ročná sa prihlásila za kandidátku. Po maturite v r. 1909 začala 31. júla svoj noviciát v Mekinje v terajšom Slovinsku. Vtedy, za Rakúsko – Uhorska, tam bol novozriadený provinciálny noviciát, kde boli sestry z piatich alebo šiestich národností. Dostala meno Stanislava, možno aj preto, lebo sa domnievali, že pre svoju chorľavosť zakrátko zomrie, ako jej patrón sv. Stanislav Kostka. Po dvoch rokoch zložila svoje prvé sľuby 1. augusta 1911 a ako juniorka pokračovala vo svojom rehoľnom živote v trnavskej komunite, zapojená hneď do apoštolskej práce vyučovania. Najskôr vyučovala na základnej škole, ale po nostrifikačných skúškach a doplnení si kvalifikácie, osobitne v hudbe a speve, aj na meštianskej škole a v učiteľskom ústave.

Počas prvých prázdnin musela odísť zotaviť sa do „vily“ v Suchej nad Parnou, ktorú len krátko pred tým kúpili uršulínky na príkaz cirkevnej vrchnosti, aby sa najmä vyučujúce sestry mohli zotaviť na zdravom vzduchu, aspoň počas prázdnin, lebo veľa mladých sestier zomieralo na tuberkulózu, a tiež na „španielku“ (španielsku chrípku), ktorá skosila v tomto vojnovom a povojnovom čase mnohé mladé životy aj medzi sestrami. Aj sr. Stanislavu postihla, no prežila ju, ako aj iné ťažké skúšky týchto prevratných čias. Chorľavosť ju sprevádzala po celý jej život, až do jej smrti.

Napriek tejto svojej chorľavosti a pre hlboký sklon ku kontemplatívnemu životu bola veľmi činná už od detstva a dospievania, ako usilovná žiačka a študentka, horlivá kongreganistka a potom novicka a rehoľná učiteľka a vychovávateľka v internáte študentiek, novicmajsterka, riaditeľka Učiteľského ústavu, predstavená komunity uršulínok v Trnave, provinciálna predstavená komunity uršulínok v Trnave, provinciálna predstavená slovenskej provincie uršulínok Rímskej únie. Po skončení tohto zodpovedného úradu v r. 1950 vyučovala ešte náboženstvo a pripravovala deti na prvé sväté prijímanie, lebo už

v tom čase boli rehoľníci násilne vyvezení zo svojich kláštorov, medzi nimi aj františkánsky brat Efrem, ktorý bol katechétom v našej základnej škole v Trnave.

Ochotne pomáhala v zastupovaní až do prázdnin. Potom si konala pamätné duchovné cvičenia v Suchej nad Parnou v Ružovej doline, počas ktorých mala neobyčajný mystický zážitok so sv. Jánom Mária Vianney, ktorý ju poučil, ako sa má dobre spovedať. Stalo sa to po rozjímaní o článku viery, o spoločenstve svätých, ktorý hlboko prežívala.

Suchá nad Parnou bola častejším miestom jej pobytu na jej telesné zotavenie, keďže bola často chorľavá, ale najmä na jej duchovné osvieženie, keď si tam konala duchovné cvičenia alebo ich dávala iným sestrám, ktoré si tam konali tzv. tretiu probáciu.

Bola tam aj vtedy, keď 29. augusta 1950 postihla všetky naše kláštory ich násilná likvidácia. Ona však bola tesne pred tým prevezená do Trnavy, a tak ju to zastihlo tam. S početnou trnavskou uršulínskou komunitou bola odvezená do Dolných Semeroviec, kde v núdzovom ubytovaní v malom starobinci, a v mnohých nedostatkoch, prežili viac ako rok v prácach na poliach. Po odsune mladších sestier do českých textilných tovární prišiel rad aj na odsun starších sestier. Sr. Stanislava bola odsunutá najprv do Ivanky pri Nitre a po dvoch dňoch do Modry. Odtiaľ, po necelom roku, do Belušských Slatín a po ďalšom necelom roku do Jasova, kde prežila v tamojšom sústreďovacom kláštore najdlhšie, od 22. júla 1953 až do 17.6. 1962, keď čakala na presťahovanie do Bílej Vody pri Javorníku i s menšou skupinou starších sestier uršulínok. To už bola posledná zastávka jej krížovej cesty. O jej útrapách i milostiach a radostiach sa dozvedáme o jej životnej ceste a jej poslaní práve na týchto dvoch posledných miestach z jej Denníkov, životopisu a Piesne vďaky Kristovi Veľkňazovi, čo tam napísala. Svoj život plný lásky a obetí zakončila 16. marca 1968 v Bílej Vode, kde je pochovaná na pamätnom cintoríne, ktorý bol v r. 2000 vyhlásený za kultúrnu pamiatku, lebo nikde na svete nie je pochovaných toľko rehoľníčok, ako práve tu, v tejto pohraničnej dedinke Sliezska, ktorá po odvezení nemeckých obyvateľov bola sústreďovacím miestom mnohých českých i slovenských rehoľných sestier, väčšinou starších a chorých. Tam mnohé dokončili svoj život a tam čakajú na svoje vzkriesenie. Medzi nimi sú viaceré, čo zomreli svätou smrťou a mohli by byť kandidátkami na blahorečenie, ako naša M. Stanislava. Výskum sa už začal, preto nám na tom záleží, aby pokračoval, osobitne keď je nám taká blízka i tomuto miestu v Suchej nad Parnou. Je nás už málo, čo sme ju osobne poznali, ale prostredníctvom jej spisov sa možno od nej učiť, osobitne láske ku Kristovi Veľkňazovi a jeho obeti, čo vyjadrila vo vzdychu, ktorý zložila i zhudobnila a ktorý bol schválený cirkvou a obdarený odpustkami:

KRISTUS VEĽKŇAZ
SPÁJAME SA
S TVOJOU OBETOU,
ZACHRÁŇ NÁS
A POSVÄŤ NÁS ŇOU.

Sr. Natália

Zrnko múdrosti*:*
Deti sú naša dlhodobá investícia, vnúčatá sú naša odmena!

Návšteva po roku

spisovateľ V. Šefčík v škole

Pred rokom v tomto čase nás v Základnej škole v Suchej nad Parnou navštívil spisovateľ Valentín Šefčík z Prešova, ktorý píše básne pre deti. Jeho prvá kniha má názov Kniha na vydaj, druhá Kamienky pri ceste, ktorú nám pred rokom predstavil. Vtedy nám sľúbil, že nás príde pozdraviť s novou pripravovanou knihou. Slovo dodržal a dnes 2.3. 2011 sme ho privítali

na našej škole. Kniha má názov Basta fidli. Veselý spisovateľ si ihneď získal srdcia detí, beseda s ním bola veľmi vtipná. Deti ho zahrnuli množstvom otázok, na ktoré im humorne odpovedal. Páčilo sa im, že sa môžu so spisovateľom rozprávať naživo. Na záver sme ho odmenili veľkým potleskom. Deti mali možnosť kúpiť si knihu, do ktorej dostali venovanie s autogramom. Bol to pre ne nezabudnuteľný zážitok. Všetci sa budeme tešiť na ďalšiu návštevu. Valentínovi patrí veľké ĎAKUJEME!

Milada Krajáčová

Školský karneval

Každoročne sa v KD v Suchej nad Parnou stretávajú deti, rodičia a učitelia zo Základnej školy na školskom karnevale. Už tradične je jeho organizátorkou pani učiteľka Katka Krajčovičová, ktorá vždy všetko zodpovedne pripraví. Tak tomu bolo i 2.3. 2011. Deti sa nám predstavili v rôznych maskách, na ktorých niektorí

rodičia pracovali i viac týždňov. Našli sme medzi nimi bosorky, príbor, lekárov, Snehulienky, vodníkov, anjelov, dinosaura, korytnačky, zuby, princezné, rytierov a mnoho ďalších. Najlepšie masky boli

odmenené peknými cenami od rôznych sponzorov. Nechýbala tombola, pri ktorej deti veľmi pozorne sledovali svoje lístočky. Karneval sa zavŕšil diskotékou.
Ďakujeme za pekné popoludnie.

Milada Krajáčová

Mailová pošta pre dcéru

„...ja nemusím chodiť do kostola... mňa to tam nebaví... stále dokola to isté... kde je Boh, keď nechá ľudí trpieť... kostol je len pre starých... do kostola nech chodia tí, ktorí sami nevedia rozmýšľať... stačí ak verím v Boha, veď on o tom vie...“

Také a podobné reakcie počujeme od mnohých nielen mladých ľudí. Občas ich počúvam aj ja od svojej dcéry, najmä v nedeľu ráno. Chcem sa k nej priblížiť, a tak píšem mail:

Dcéra moja, rozmýšľam, ako ti to vysvetliť, aby si na mňa nevyletela ako osa. Ja by som sa zase dala vytočiť a ty by si mala svoju pravdu: „načo ideš do toho kostola, keď si mi zase pokazila nedeľu?“

Chcem ti to povedať jednoducho. Už to pre mňa nie je len chodenie do kostola, ale slávnosť, návšteva svätej omše. Je to pocit, ako keď sa máš stretnúť so svojim idolom. Môžeš na neho cez týždeň myslieť, aj sa s ním v myšlienkach rozprávať, aj tak však túžiš stretnúť sa s ním osobne. Predstav si, že by tu mal mať tvoj vysnívaný spevák koncert. Určite by si urobila všetko pre to, aby si sa s ním mohla stretnúť, alebo ho aspoň vidieť naživo. Ale veď načo by si ho mala vidieť naživo, stačí ako si ho pozrieš v televízii, alebo si vypočuješ jeho CD, alebo vlastne načo by si mala vôbec počúvať jeho CD, stačí, ak si ho predstavuješ, obdivuješ ho a nad ním rozmýšľaš. Prvý týždeň rozmýšľaš, neskôr si sem tam spomenieš, potom už len raz, dvakrát do roka; možno na Vianoce alebo na Veľkú Noc, keď ťa hryzie svedomie. A tak nejako to bude i s vierou a chodením do kostola. Mnohí potrebujeme prostredie kostola a účasť na svätej omši na to, aby sme týždeň čo týždeň oživovali svoju vieru, rozdúchavali iskierku na plamienok, plamienok na plameň na zapálenie našich duší a sŕdc vo chvíľach ťažkostí, problémov a chorôb. Chcela som ti to povedať, dcéra moja, ale radšej ti to píšem, aby som ja našla tie správne slová a aby si ma ty nechala dopovedať.

Prosím, nenechaj si udusiť tú svoju iskierku pri počítači, mailoch, facebooku, dopraj jej vzduch a rozlet a poď v nedeľu ráno....

mama

PREČO?

Raz večer – či skôr už bola noc – mi zvonil telefón. Keď som zdvihla, zo slúchadla sa na mňa vysypalo: „Prečo už nepíšeš do Duchovných ozvien? Celé poobedie, aj večer som v nich zahrabaná, potrebujem niečo nájsť – čítam, sem – tam sa usmejem, poplačem si, vraciam sa v spomienkach. Prečo nepíšeš, prečo si zdarebnela, veď si písala do každého čísla. Chodíš po dedine, už ti nevoňajú lokše, lekvár?“

Výčitka mi vyrazila dych, nebola som hneď schopná na ňu reagovať. Ale zato tá noc! Nie a nie zaspať. Hľadala som aj ja Duchovné ozveny, čítala ich, rozmýšľala som – o čom písať?

Niektoré články, ktoré som napísala vtedy, teraz by som už trochu upravila, použila iné slová. Ale našla som v nich i veľmi dobre spracované témy – z histórie dediny – napr. Moja milá Vlčia dolina, O spisovateľoch – rodákoch Františkovi a Blahoslavovi Hečkovi, Viliamovi Turčánym, o dôstojnom farárovi Martinovi Ondrošovi, o p. učiteľoch Oravcovi a Hečkovi. Zaujala ma napríklad i úvaha o deťoch „Stvorení z lásky – pre lásku“, úvahy – Predjarie, Úsmev, Vôňe, Cena ....

Znovu hľadám námety na písanie. Obzerám sa okolo seba. O čom mám písať? Čo vidím. Samé nezhody, rozvody, rozchody, choroby a bolesť. Žiadna radosť, iba starosť? Ale nie, nájde sa aj šťastná chvíľka, pokoj v duši, pohoda. Len sa o tom nehovorí, akoby sa tieto radosti schovávali, zostávali doma, za zatvorenými dverami, chránené pred vonkajším svetom.

Je pravdou, že keď počúvate rádio, alebo pozeráte televíziu, väčšiu časť spravodajstva tvoria samé nešťastia, tragédie, havárie. Chceme, samozrejme, vedieť, čo sa okolo nás deje, ale zdá sa mi, že je toho akosi priveľa. Poviete – nepozeraj, nepočúvaj, nečítaj! Ale to sa nedá – patrí to k životu. Je iné, keď vás nešťastie zasiahne priamo, iné je, keď je ďalej od vás. To prvé sa prežíva ťažko, trvá roky, kým sa s tým zmierite, kým to prebolí. Na to druhé zabudnete hneď, alebo o pár dní.

Kde je radosť zo života? Z toho, že sa ráno zobudím, otvorím oči a zistím, že žijem? Tohtoročná zima nie a nie skončiť. Skúša na nás všetky svoje podoby. Ale už sa blíži meno sv. Jozefa! A ako vieme, sv. Jozef pichá do zeme žeravé uhlíky, zem sa rozohreje, príde jar! Už sa teším na slniečko, kvety, prácu v záhradke. A bude ma hriať i spomienka na jedno nedeľné popoludnie, ktoré som strávila medzi deťmi, ale i staršími, zdobením perníkov na Pernikiáde. S akou vervou sa deti (ale i ja, dôchodkyňa) pustili do zdobenia perníkov, výroby netradičných gúľ, pletenia zvončekov z prútia, výroby voskových figúrok a sviečok! Bol to kus radosti a spokojnosti.

Prečo nepíšeš? Rozmýšľam nad tým, že by bolo dobré vrátiť sa k niektorým úvahám z dávnejšieho obdobia, z histórie nášho suchovského nárečia a zvykov. Priblížiť čitateľom činnosť divadelných súborov, amatérskych hercov, režisérov. Opísať históriu častí obce, ako Nové Vinohrady, Ružovú dolinu, Hoštáky, Starú Horu, Mestečko – ale aj napr. Pipíškovu ulicu.

V Suchej máme i šikovné „básničkárky“ – Gabiku Spustovú, Miladu Krajáčovú – čo tak uviesť niektoré ich básne do DO? Mohli by byť i v každom čísle. Čo vy na to? Pomôžete spomienkami, fotografiami? Privítame každú pomoc a spoluprácu. Veď duchovný obzor nás všetkých je i v našom bežnom živote.

Vaša Anka Oravcová

Dôchodcovia bilancovali

Takmer 100 dôchodcov prišlo v nedeľu 20.februára 2011 do Kultúrneho domu v Suchej nad Parnou na VČS Združenia dôchodcov, aby si vypočuli hodnotenie činnosti za uplynulý rok 2010.

Schôdzu otvoril a viedol podpredseda pán Blažo, ktorý na úvod privítal starostku obce pani inžinierku Balážovú, d.p. farára Škultétyho a všetkých prítomných členov organizácie. Na úvod pozdravili dôchodcov žiaci ZŠ pod vedením pani vychovávateľky Krajáčovej, ktorí svojím milým a pestrým vystúpením obohatili program našej VČS.

Správu o činnosti za rok 2010 predniesol predseda pán Bobek. Ciele našej organizácie neboli prehnane vysoké, ale v rámci svojich možností a vďaka všetkým členom výboru boli úspešne splnené. Naša organizácia od 21.5.2010 pracuje samostatne ako dobrovoľné občianske združenie pod názvom Združenie dôchodcov Suchá nad Parnou s vlastnou pečiatkou a podľa vlastných Stanov pri OÚ v Suchej nad Parnou.

Naša činnosť bola zameraná na poznávaciu a rekreačnú oblasť, kde sa v dňoch 15. a 16.júna 2010 zúčastnilo 45 našich členov 2-dňového zájazdu do Turzovky a Poľska. Táto akcia bola v prvej časti zameraná na duchovnú stránku - pútnické miesto Turzovka a v druhej časti na nákupno-poznávaciu oblasť Poľsko-Orava. Účastníci boli maximálne disciplinovaní, obetaví a predovšetkým spokojní s výsledkom akcie a jej organizáciou.

Nemožno opomenúť ani účasť takmer 20 dôchodcov na farskej púti v Ríme, v dňoch 14.-19.septembra.Táto náročná púť preverila duchovné i fyzické kvality účastníkov a treba povedať, že naši dôchodcovia nesklamali, práve naopak - boli príkladom vo vytrvalosti i disciplinovanosti.

Veľa našich členov sa zúčastňuje aj každoročných stretnutí - stavanie Mája, augustové Vatry slobody, 18 členov sa 3.septembra zúčastnilo v KD zdravotnej prednášky spojenej s prezentáciou biolampy a masážneho kresla.

Jesenné mesiace sme zamerali na návštevy termálneho kúpaliska v Horných Salibách, celkom 4-krát. Mali sme tu k dispozícii 3 bazény, rôzneho zamerania a s rozdielnou teplotou vody. Vysoko sme hodnotili ich prínos pre fyzickú, zdravotnú i duchovnú pohodu každého účastníka.

Brigádnická činnosť sa zameriava na pomoc obci, kde je to najviac potrebné. Úpravy cintorína i okolia kostola dokazujú, že na dôchodcov sa dá spoľahnúť. Ak k tomu prirátame pravidelné upratovanie kostola počas celého roka, musíme priznať, že bez tejto pomoci by niektoré aktivity v obci boli prinajmenšom s istými problémami.

Tradičné oslavy dôchodcov-jubilantov a stretnutia pri príležitosti Medzinárodného dňa úcty k starším usporadúvané obecným úradom v spolupráci s našou organizáciou, obohatené pohostením, kultúrnym programom žiakov ZŠ a veselicou pri hre miestnej dychovky a speve manželov Oborilových dávajú možnosť našim dôchodcom zabudnúť na bolesti a starosti, posedieť si v príjemnom prostredí, pobudnúť v dobrej nálade a veselej zábave.

Mikulášske balíčky, ktoré dôchodcom roznášajú členovia výboru vo svojich obvodoch sú len maličkou pozornosťou našej ZO, pričom našich členov navštívime, pozhovárame sa s nimi o ich problémoch, potešíme ich a urobíme im radosť.

Správu o hospodárení za rok 2010 a rozpočet na rok 2011 predniesla pokladníčka p. Valentovičová. Správu revíznej komisie prečítal jej predseda p. Kolarovič.

S plánom práce na rok 2011 nás oboznámila p. Dujničová. Obsahuje to, čo je

osvedčené, čo dôchodcovia akceptujú. Dopĺňame ho o nové návrhy - turistika do Malých Karpát, návšteva divadelného predstavenia a klubová činnosť v miestnej knižnici KD. Táto by sa zameriavala na rôzne školenia, prednáškovú činnosť, spoločenské hry, zdravotné cvičenia a v rámci možností postupne aj práca s počítačom.

V diskusii vystúpila starostka obce p. inž. Balážová. V príhovore vysoko ocenia záslužnú prácu organizácie v prospech starších občanov a prisľúbila všestrannú podporu zo strany vedenia obce, poskytovanie priestorov KD na činnosť organizácie i finančnú podporu.

P. Blažo sa starostke obce poďakoval v mene organizácie za prísľub úspešnej spolupráce a ubezpečil ju, že naše Združenie ochotne poskytne svoje služby a pomoc, pokiaľ nám to zdravia dovolí. Zároveň sa poďakoval exstarostovi p. Oborilovi za veľmi dobrú spoluprácu počas jeho funkčného obdobia medzi organizáciou dôchodcov a OÚ. K spolupráci pristupoval vždy s pochopením, vyjadroval presvedčenie, že dôchodcovia si za svoju celoživotnú prácu pozornosť a podporu zaslúžia.

P. Oboril vyjadril presvedčenie, že sa mu spolupracovalo so Združením dôchodcov veľmi dobre a vyjadril želanie novej starostke, aby táto úspešná spolupráca pokračovala i naďalej.

Návrh uznesenia predniesla p. Štefaničková a toto bolo jednomyseľne schválené.

Na záver p. Blažo poďakoval hosťom i všetkým dôchodcom za účasť na VČS, pozval ich k pohosteniu, poprial im dobrú náladu a veselú zábavu pri hudobnej skupine manž. Oborilových a J. Babiša.

Tešíme sa na ďalšiu spoluprácu
Michal BLAŽO

Jozef Izakovič SDB
Salezián, kňaz
* 14.3.1923 v Dlhej
† 16.2.2011 v Bratislave
vysvätený 17.8.1953

„Za to, že predo mnou dlho nebolo z môjho rodiska kňaza, ja nemôžem. Ale na tom, že po mne už 40 rokov nebolo z tejto obce nijaké duchovné povolanie, už dajaký podiel mám.“

Mnohí sme ho poznali ako skromného kňaza. Aj jeho myšlienka vyjadruje jeho odovzdanosť Cirkvi. Opustil nás po dlhej a ťažkej chorobe.

Pohrebné obrady vykonal arcibiskup Stanislav Zvolenský.

Odpočívaj v pokoji.

február v našej farnosti
pokrstení:
* 15.12.2010 Mathias Macho, Trnava
* 3.12.2010 Miroslav Oboril, Suchá
* 6.7.2010 Michal Glinda, Trnava
* 5.2.2011 Jakub Nejezchleb, Opoj

DUCHOVNÉ
OZVENY
Farský mesačník

Vychádza poslednú nedeľu s dátumom nasledujúceho mesiaca.
Vydáva Rímskokatolícka cirkev, farnosť Suchá nad Parnou, č. 431, PSČ 919 01. Tel.: 033 / 55 80 144.
šéfredaktor:
JCLic. Peter Škultéty, administrátor
e-mail: suchanadparnou@fara.sk
grafická úprava: Ing. Peter Spusta
e-mail: spusta8@mail.t-com.sk
www.suchanadparnou.fara.sk
náklad: 400 výtlačkov
S povolením Arcibiskupského úradu v Trnave, dňa 3.8.1998, č. 2663/98
Registrácia MK SR, č. 1/2001
ISSN 1337-5849
Cena: dobrovoľný príspevok